

Dosarul nr. 3ra-1128/18

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) V. Sanduța

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către Inspectoratul General al Poliției și Ministerul Afacerilor Interne,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Braga Ion împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului General al Poliției, Casa Națională de Asigurări Naționale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Braga Ion, reprezentat de avocatul Dorin Pîcalău, s-a casat hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) și s-a emis o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 04 octombrie 2017 Braga Ion a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratului General al Poliției, Casa Națională de Asigurări Naționale cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul Braga Ion a menționat că activează în organele afacerilor interne (Izolatorul de detenție provizorie al Inspectoratului de Poliție Cahul) cu dreptul de a primi pensie pe linia Ministerului Afacerilor Interne.

A relatat că la 01 septembrie 2017 s-a adresat Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției și Casei Naționale de asigurări Sociale cu cereri prealabile, prin care a solicitat calcularea vechimii în muncă în cadrul Ministerului Afacerilor Interne și recalcularea vechimii în muncă cu avantaje,

A susținut că la 14 și 19 septembrie 2017 a primit răspunsuri evazive.

Reclamantul Braga Ion a solicitat de a considera ilegal răspunsul Inspectoratului General al Poliției prin care s-a refuzat recalcularea vechimii în muncă cu avantajele prevăzute și obligarea Inspectoratului General al Poliției, Ministerului Afacerilor Interne, Casei Naționale de Asigurări Sociale să efectueze recalcularea vechimii în

muncă cu includerea avantajelor a două luni vechime pentru o lună în serviciu, pe perioada activității în cadrul Izolatorului de detenție provizorie.

Prin hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), acțiunea depusă de Braga Ion a fost respinsă.

Prin decizia din 16 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Braga Ion, reprezentat de avocatul Dorin Pîcalău, s-a casat hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial.

S-au considerat ilegale răspunsurile Inspectoratului General al Poliției nr. 34/3-P-344/17 din 19 septembrie 2017 și răspunsul Ministerului Afacerilor Interne nr. 10/P-431/17 din 14 septembrie 2017.

S-a obligat Ministerul Afacerilor Interne să-i efectueze lui Braga Ion recalcularea vechimii în muncă, cu includerea în aceasta a avantajelor de două luni vechime în muncă pentru o lună în serviciu, pe perioada activității în cadrul Izolatorului de detenție provizorie al Inspectoratului de Poliție Cahul pentru perioada de activitate 20 ianuarie 1998-05 martie 2013.

S-a obligat Inspectoratul General al Poliției să-i efectueze lui Braga Ion recalcularea vechimii în muncă, cu includerea în aceasta a avantajelor de două luni vechime în muncă pentru o lună de serviciu, pe perioada activității în cadrul Izolatorului de detenție provizorie al Inspectoratului de Poliție Cahul pentru perioada 05 martie 2013 – 04 octombrie 2017.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Braga Ion și-a exercitat serviciul nemijlocit în cadrul izolatorului de detenție provizorie al Inspectoratului de Poliție Cahul și respectiv cade sub incidența prevederilor pct. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994 și deci poate beneficia de calcularea vechimii în muncă cu înlesniri.

Astfel instanța de apel a concluzionat că Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției urmează să efectueze recalculul vechimii în muncă a lui Braga Ion proporțional echivalent perioadei în care a activat la ambele entități.

De asemenea, instanța de apel a apreciat critic constatările primei instanțe referitor la faptul că în cazul în care Braga Ion beneficiază de înlesniri, acestea urmează să fie luate în considerație la momentul stabilirii pe linia Ministerului Afacerilor Interne, or pct. 8 din Hotărârea Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994 nu prevede că acest drept este un drept în viitor.

Prin urmare, instanța de apel a ajuns la concluzia că refuzul anticipat al Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției constituie o îngrădire nejustificată a dreptului apelantului de a cunoaște în prealabil perioada efectivă de activitate a sa.

În consecință, instanța de apel a considerat că în speță sunt întrunite condițiile necesare pentru a-i stabili și calcula lui Braga Ion două luni pentru o lună de serviciu în perioada în care a activat în cadrul organelor Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General de Poliție, unde nemijlocit a fost responsabil de paza și asigurarea condițiilor de deținere provizorie a persoanelor în izolatoare de urmărire penală (izolatoare de detenție provizorie).

La 22 iunie 2018 Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul Inspectoratul General al Poliției, în motivarea recursului a menționat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

La fel, recurentul a reiterat că Legea cu privire la sistemul penitenciar nr. 1036 din 17 decembrie 1996 prevede calcularea vechimii în muncă pentru unii angajați ai sistemului penitenciar și nicidecum pentru angajații izolatoarelor de detenție provizorie din cadrul inspectoratelor de poliție, activitatea cărora este reglementată de Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului.

De asemenea, a reiterat că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că pentru calcularea vechimii în muncă cu înlesnirile solicitate, este necesar ca persoana să întrunească două condiții și anume –instituția în care persoana execută serviciul să fie o subdiviziune a Departamentului Instituțiilor Penitenciare și să-i exercite serviciul nemijlocit în închisori, izolatoare de urmărire penală și instituțiile destinate pentru deținerea și tratarea bolnavilor contagioși și bolnavilor psihici.

La 29 iunie 2018 Ministerul Afacerilor Interne a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul Ministerul Afacerilor Interne în motivarea recursului a menționat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a apreciat arbitrar poziția participanților la proces.

Totodată a specificat că Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției reprezintă două entități juridice distincte care se bucură de autoadministrare financiară.

Or, deși Braga Ion indică Ministerul Afacerilor Interne în calitate de pârât, din materialele cauzei rezultă că prin acțiunile sale, Ministerul Afacerilor Interne nu a încălcat nici un drept al intimatului, iar ultimul angajator al acestuia fiind Inspectoratul General al Poliției.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 16 mai 2018, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursurile au fost e la 22 iunie 2018 de către Inspectoratul General al Poliției și la 29 iunie 2019 de către Ministerul Afacerilor Interne, respectiv se consideră depuse în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor

invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursurilor completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de către Inspectoratul General al Poliției și Ministerul Afacerilor Interne, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, Completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibile recursurile înaintate de Inspectoratul General al Poliției și Ministerul Afacerilor Interne.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari